

kelse som tidligere, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Det er naturligvis rigtigt, som den højtærede Landbrugsminister udtalte, at der ikke har været følt noget videre Savn af en Lov paa dette Omraade, siden den forrige udløb, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at Raagerne er nogle lunefulde Fugle. De kan godt lade os i Fred paa vore Marker i flere Aar for saa pludselig at falde over Markernes Afgrøder og anrette stor Ødelægelse paa disse. Det er ikke saa faa Ting, der interesserer disse Skadefugle. For Eksempel finder de deres Fornøjelse i at trække de Kartofler op, som man lige har lagt i Jorden, eller i at trække den Majs op, som man har saæet for at have noget Grønfoder. De generer sig heller ikke for at gaa paa Høstarbejde, før Høsten er inde. Særlig Bygmarkerne kan de tilføje stor Skade. De nøjes ikke med at pille nogle Kerner af Aksene, nej, de bider og river Straaet over, og naar de har fuldført deres Arbejde, er det gjort grundigt, der er ikke noget at høste, saa langt de er kommet. Det samme er for Resten Tilfældet med Majsmarkerne; der, hvor Raagerne har udført deres Arbejde, skal man vanskeligt kunne finde en Plante senere. Jeg mener derfor for mit Vedkommende, at det er ønskeligt og rigtigt, at vi vedtager en Lov paa dette Omraade. Er der ikke Trang til den, er det det heldigste, og saa forvolder det ingen Udgift, men er der virkelig Trang til Stede, er det heldigt, at der er en Lov, som bestemmer, hvordan man kan komme disse Skadefugle til Livs.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Henrik Nielsen: Som allerede bemærket af den ærede sidste Taler er det ikke Meningen med dette Lovforslag at foretage en Udryddelseskrig mod Raagerne — man er vel af den Opfattelse, at Raagen ikke er saa stort et Skadedyr, at man bør foretage en almindelig Udryddelseskrig —, man vil blot indskrænke de Ulykker, den kan forårsage, ved at give Adgang til, saafremt noget saadant sker, at kunne føre sin Klage for Kommunalbestyrelsen og lade Spørgsmaalet undersøge; skulde det saa vise

sig, at der er Grund til Klage, kan man altid foretage det fornødne for at hindre, at der sker flere Ulykker, end der allerede er sket. Med den udmærkede Bestemmelse i Loven tilfredsstiller man da sikkert til alle Sider. Der er jo adskillige af de Ejere, der er saa heldige, kan man næsten sige, at have en Raagekoloni, som meget nødigt vil give Afkald paa den, idet den kan betyde en ikke ringe aarlig Indtægt for dem. Vi har saaledes en Raagekoloni i Roskildeegnen, der giver sin Mand 500 Kr. om Aaret; dem faar han som Leje af de jagtelskende Hovedstadsbeboere, som kommer derud en Gang om Aaret og forlyster sig med Jagten paa Raagerne. Noget lignende er Tilfældet andre Steder. Det kan for en Mand, der er saa heldig at have en Raagekoloni, betyde en ret god Indtægt at kunne bevare den, og det vilde egentlig være Synd at beskære ham den Indtægt, hvis Raagerne optræder nogenlunde velopdraget, sørger for at fordele Smerterne paa et saa stort Omraade, at de ikke kan siges at gøre nogen nævneværdig Skade. Derfor synes jeg, at Lovforslagets Bestemmelser er udmærkede, naar de siger, at saafremt der sker en saadan Skade, som i nævneværdig Grad er en Ulykke for vedkommende Lodsejer, kan man skride ind, gøre Anmeldelse til Kommunalbestyrelsen; Skaden bliver da undersøgt, og viser den sig at være af noget videre Omfang, nu vel, saa sørger man for at faa Raagerne udryddet. Men for de Koloniers Vedkommende, hvor Raagerne er saa velopdragne, at de ikke gør synderlig Ulykke, lader man Ejeren beholde sine Raager og sin Indtægt, og naar Beboerne ikke beklager sig, foretager man intet.

Det Lovforslag, der her foreligger, synes jeg er saa viseligt lavet med Hensynet til alle Sider, at vi ogsaa kan anbefale, at det hurtigt og let gaar gennem Tinget.

Frokjær: Ogsaa jeg kan anbefale dette Forslag til Vedtagelse. Det hører jo ikke til de store, betydningsfulde Lovforslag, men derfor er det, som ogsaa den ærede sidste Taler udtalte, ingen Skade til at vedtage det. Forslaget er enslydende med den Lov, hvis Gyldighed udløb i Aaret 1921, og jeg mener ikke, der er Grund til at komme ind paa Enkeltheder i det, men skal blot anbefale det til hurtigt Fremme.